

Det mægtede vi uden nogen særdeles Foranstaltning. Det næste, der blev foretaget, var at gjøre et Laan paa 300,000 £ for dem, med at oprette en Laanefond og ved dette at understøtte Folk, der vare komne i Forlegenhed ved Omsætningsforholdene. Da blev det her paa det Stærkeste og meest Indtrængende forlangt, at vore egne Midler, som vare tilstede i tilstrækkelig Mængde, og hvoraf vi kun havde en lav Rente, forsaavidt de stode i Monarchiets Kasse 3 pCt. og forsaavidt uddragne af den 4 pCt., maatte blive givne Anvendelse til et saadant Brug. De Midler, vi da raadede over, vare deels een Million Rigsdaler, uddragne til Reserveconden i kjøbenhavnse Communeobligationer, og deels den Sum, vi havde indstaaende i Monarchiets Kasse — saavidt jeg erindrer til vor Raadighed ialt 2,000,000 Rd., ganske vist idetmindste saameget. — Til vi disse Midler, eller kunde vi faae dem til vor Raadighed? Vi havde, som sagt, af dem, der stode i Kassen, dengang kun 3 pCt., og kun 4 pCt. af den ene Million Rigsdaler i Communes Papirer. Om disse blev der svaret, at man ved enten at bringe dem paa Markedet eller ved at søge Laan paa dem vilde ved det første Middel gjøre selve Reserveconden stor Skade, da der i det Dieblik ikke kunde sælges et stort Beløb af Papirerne uden til en lav Priis, og ved det andet Middel vilde man komme til at gjøre Laanet ligesaa uheldigt, som om det skulde gjøres hos Monarchiet. Vi maatte altsaa hos Monarchiets Finantsminister, som holdt vor Kassebeholdning i sin Haand med ikke videre Ret, end han idag holder disse 800,000 Rd., som Ministeren har ladet blive staaende istedetfor at trække dem ud, laane, som det allerede her er nævnt, til henimod 10 pCt. for at faae de fornødne Midler, skjøndt vi eiede dem selv. Man seer deraf, hvor forlygt det er at lade denne Banquier beholde flere af vore Penge, end vi ere absolut nødt til, fordi det er en saa mægtig Banquier. Man seer tillige deraf, at Meningen ingeninde har været, at Pengene skulde blive staaende der, givne som Laan, og allermindst som et Laan, man ikke kan opstige. Jeg skal i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at der har været Tilfælde, dog sværende — de have ikke ligget for —

hvor der atter har været Spørgsmaal om at bruge meget betydelige Midler for at komme den offentlige Credit til Hjælp. Dersom vi nu vare komne til at bruge disse meget betydelige Midler, vare vi komne til, enten paa en maaskee for os uheldig Maade at maatte disponere over Papirer, vi eie i Reserveconden, eller ogsaa at gjøre Laan paa anden Maade og med Tab, idet vi ikke vilde have været istand til at benytte den contante Beholdning, som vi have liggende hos Monarchiets Finantsminister, vor Banquier. I det jeg nu foreholder dette, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det Forslag, den Beslutning, som her er stillet, jo gaaer ud paa netop det Modsatte af det, man synes at ville lægge i den. Man synes overalt at ville lægge i den, at vi fra Rigsdagens eller fra Folkethingets Side gennem denne Beslutning ville forhindre vor Indenrigsminister fra at komme Monarchiets Minister til Hjælp med de Pengemidler, som for Dieblicket ere tilstede; men Beslutningen gaar tværtimod ud paa at bemyndige Ministeren til at gjøre det. Vi tage det som en Kjendsgjerning, som han har gjort, og hvortil vi antage ham, jeg idetmindste for mit Vedkommende gjør det, ikke alene for fuldstændig uberettiget, men med Hensyn til hvilket vi end ogsaa finde, at han har handlet fuldstændig uklogt, efter som han derved berøver sig den frie Raadighed over contante Penge, og det er Noget af det, der ved enhver Reservecond er af yderste Vigtighed, at man, selv om man har en lavere Rente, har contante Midler indtil et vist Beløb til sin frie Raadighed, saa at man ikke skal være nødt til under vanskelige Omstændigheder at skulle realisere Papirer. Jeg har altid vidst dette, og jeg har yderligere faaet denne Lære bestyrket ved forskjellige Leiligheder af den ærede nuværende Indenrigsminister, der mange Gange har udtalt det meget stærkt. Vi give altsaa, siger jeg, en Indvømmelse til den nuværende Minister, at han maa lade blive henstaaende hos Finantsministeren de Midler, som han paa denne Maade allerede har sat derhen, og vi kræve kun af ham, at han staffer det den Afgjørelsesform imellem ham og Finantsministeren, at han kun staffer det saaledes stillet, at det er klart, at